

ἐτῶν μὲ τὸ σφῆγος καὶ τὸ σθένος νέου· ὁ Θεόφραστος συνέγραψε τοὺς *Χαρακτῆρας* του ἐν ἡλικίᾳ 99 ἐτῶν. Ὁ Σοφοκλῆς ἦτο ὑπερογδοηκοντούτης ὅτε ἔγραψε τὸν *Οιδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ*. Φθάς εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν, ὁ Κορνάρος ὅστις ὤφειλεν εἰς αὐστηροτάτην τήρησιν τῆς ὑγιεινῆς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς του, καταδικασθεῖσας ἀπὸ 40 ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἔγραψεν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ περὶ τῆς τέχνης τῆς μακροβιότητος.

«Εἶμαι ὑγιῆς, εὐτυχῆς, εὐθυμὸς, εὐχαριστημένος, δὲν παύω ἐπαινῶν τὴν θεῖαν μεγαλειότητα διὰ τὴν ἀπονεμηθεῖσάν μοι εὐεργεσίαν, ὅταν βλέπω τόσους ἄλλους γέροντας καταβεβλημένους ὑπὸ τῶν πηρώσεων, δυσθύμους, δυστυχεῖς, ἀδικώπως ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου καταπτοούμενους». Ὁ Βυρρῶν, μεστὸς δυνάμεως καὶ ὑγείας ἐβδωμνηκοντούτης ἔλεγεν εὐλόγως πρὸς τοὺς φίλους του· «Τὸ γῆρας εἶνε πρόληψις». Πόσον ἐργατικώτατον καὶ γονιμώτατον ὑπῆρξε τὸ γῆρας τοῦ Οὐμβόλδου, ὅστις κατὰ τὸ 89 ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰργάζετο εἰς τὸ μεγαλοπεπέστερον μνημεῖον τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστημῶν, τὸν *Κόσμον*! Καὶ ὁ Βερυῆ, ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Βιλμαῖν, ὁ Ρερυζᾶ, ὁ Σεβρόλ! Καὶ ὁ Γκιζῶ ὅστις ἠδύνατο τόσον καλῶς νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς ἑαυτὸν τοὺς λόγους τοῦ Μογκρίφ πρὸς τὸν Δουδοβικὸν δέκατον τέταρτον· «Τὸ βαπτιστικὸν μου ἔγγραφον εἶνε παλαιὸν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι γέρον». Καὶ ὁ Θιέρσο, περὶ τοῦ ὁποῖου ἔλεγεν εὐφωδῆς ἡ βασιλισσα τῆς Ὀλλανδίας· «Αὐτὸς γέρων;—Διόλου! δὲν ἐγῆρας; ἔζησεν, ἰδοὺ τὸ πᾶν».

Ψέγουσιν ἐνίοτε τοὺς γέροντας ὅτι εἶνε μεμψιμοῖροι, ἀνήσυχτοι, δξύχολοι, περιφιλαυτοί· ἐν τῷ ψόγῳ τούτῳ ἐνυπάρχει παρεννόησις ἅμα καὶ ἀδικία. Δι' ὀλίγης μόνον σκέψεως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι αἱ εἰς τοὺς γέροντας ἀποδιδόμεναι ἑλλείψεις προσέρχονται ἐκ πλάνης τῆς κοινωνίας ἢ τῶν περικυκλούντων αὐτούς. Φυσικῶς ὁ γέρον εἶνε ἀγαθός, πρᾶξος, ὑπομονητικὸς. Εἰξέυρει τὴν ἀξίαν τῆς χαρᾶς καὶ ἐνασμενίζει διανοίγων πρὸς μειδιάμα τῶν περὶ αὐτὸν τὰ χεῖλη. Εἰξέυρει τὰ θέλητρα τῆς στοργῆς· ἡ καρδία του καλεῖ καὶ προσφέρει αὐτὴν ἄνευ ὀπισθοβουλίας. Ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ συγκεκριαλιούται εἰς εὐμένειαν τινὰ ἐμπλεων στοργῆς, ἀποτέλεσμα τῆς πείρας καταστησάσης αὐτὸν ἐπιεικῆ καὶ εὐαίσθητον. Εἶνε λοιπὸν παράδοξον ἂν παραδεδωμένος εἰς τὴν μόνωσιν τῶν ἀναμνήσεών του περιφρονούμενος, γελοιοποιούμενος ἴσως, καθίσταται δξύχολος ὁ γέρον, καὶ, βραδύτερον, φαίνεται δικαιολογῶν τὰς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους ἐπικρίσεις ἀνευλαβοῦς νεότητος;

Ὅπως κρίνη τις τὸν γέροντα πρέπει νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ ἀτμοσφαιρᾷ, περικυλούμενον ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν παιδίων, ὧν εἶνε φίλος καὶ σύμβουλος· συμ-

μιγνύοντα τὴν ἀργυράν του κόμην μετὰ τῶν ξανθῶν βοστρύχων· διάσκοντα τὸν βίον διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν ἀρετῶν του· γινόμενον προστατευτικὸν πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἐν ἣ παρακάθηνται μετ' αὐτοῦ ἡ τιμὴ, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγαθότης, τὸ καθῆκον, ἡ πραότης, πᾶν τὸ θέλγον καὶ ἐξευγενίζον τὸν βίον.

Ἔσσις, οὗς ἡ Πρόνοια ἐτίμησε διὰ τῶν λευκῶν τριχῶν, σεῖς, οἵτινες διετρέξατε τὸ στάδιον τοῦ βίου ὑψαύχενος καὶ γενναϊοκαρδοί· σεῖς, οἵτινες εἰργάσθητε, ἠγωνίσθητε, ἠγαπήσατε, ἐθλίβητε, σεῖς, οἵτινες παρεσιεύσατε τὴν ὁδὸν πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν σας· σεῖς, οἵτινες τείνετε πρὸς αὐτοὺς τοὺς κακοποῦς τῆς ζωῆς, καταστάντας δι' ὑμῶν εὐχυμοτέρους· τὰ ἔτη, μεταβάλλοντα τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς σας ἀπετύπωσαν ἐπ' αὐτῶν τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν πραότητα, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν, αἵτινες περιβάλλουσιν ὑμᾶς ὡς δι' ἀκτινωτοῦ τινος στέμματος αἰθροῦ μεγαλειότητος. Πρὸς σᾶς ὁ εἰλικρινῆς μας σεβασμὸς· πρὸς σᾶς ὁ φόρος ἡμῶν βαθυτάτης τιμῆς καὶ εὐλαθείας· ἐντροπήσατε ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ χαρᾷ, ἣν ὁ θεὸς δωρεῖται εἰς τὰ γηραιὰ ὑμῶν ἔτη!

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

K.

ἜΟ ἐν Ἀνδριανούλει κ. Α. Δ. Τσοπανέλλης ἀφορμὴ λαβὼν ἐκ τῆς ἐν τῇ «Ἐστία» δημοσιεύσεως τῶν «Ἀθηναϊκῶν γάμων» τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸ πρωτότυπον προικοσυμφῶνον ἐν ἔτει 1806 συνταχθέντος, ὅπερ διὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ συνετάχθη, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐνταῦθα. Σ. τ. Δ.

ΕΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

«Ὁ Γάμος συνεχωρήθη τὸ πρῶτον, οὐκ ἐκωλύθη τὸ δεύτερον· ἀλλ' εὐλογίας τῆς ἀμφοτέρων τῶν αἰώνων ἠξιώθη καλῶς· τὸν γάμον ὁ Θεὸς ἀπ' Ἀδάμ κυδούνησε, τὸν γάμον ἐν Κανᾷ ὁ Χριστὸς ἠλόγησεν. Ὅτε καὶ ἡμεῖς πρὸς τοῦτον τραπῆναι θέλοντες, νομίμως συζευχῆναι συνεχωρήθημεν. Ἐπει δὲ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων, καὶ ὑπὲρ παντὸς ἔργου ἡμῶν χρεῶν ἡμῖν κατὰ τὸν θεολόγον ἐκ Θεοῦ τε ἄρχεσθαι καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι, βουληθέντες καὶ ἡμεῖς ἢ τε Σημηρῆ σύζυγος τοῦ Μακκαρίτου Μανουλάκη Μεταξᾶ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς ὑπανδρεῦσαι τὴν γνησίαν κόρην καὶ ἀδελφὴν ἡμῶν Διαμαντοῦλαν εἰς νόμου ἡλικίαν ἐλθοῦσαν, καὶ δοῦναι αὐτὴν ἀνδρὶ νομίμῳ τῷ τιμιωτάτῳ υἱῷ τοῦ Μακκαρίτου Χατζῆ Κυριάκη κυρίῳ Δημητράκη, ὃν ἠετησάμεθα εἰς Γαμβρόν καὶ ὡς περιπόθητον ἀδελφὸν τῇ ἀλλήλων ἡμῶν αὐταδελφικῇ εὐνοίᾳ δι' αὐτὴν συγκεκριθήμεθα. Ἐπειθεν ἀρχόμενοι λέγομεν Ἐν ὀνόματι τῆς παναγίας παντοῦρογῶ τε καὶ τελεταρχικῆς ὁμοουσίου τριάδος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου πνεύματος, βοηθείᾳ τε τῆς ὑπεραγίας ἀρχάντου καὶ

ἀειπαρθένου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀντιλήψει πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων, εἴη ὁ γάμος αὐτῶν τίμιος καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμοιοῖα εὐζωΐα τε καὶ εὐτεκνία καὶ γῆρα πίομι καὶ ἡ συζυγία ἀσκανθάλιτος καὶ ἀνεπηρέαστος ἐκ πάσης σατανικῆς ἐπιτηρείας καὶ πάσης ἄλλης περιστάσεως· ἔλθοι ἡ εὐλογία ἐκείνη ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἣν δέδωκεν ὁ Θεός ποτε τῷ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ ιδέτωσαν τέκνα τέκνων, ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς ἀλλήλοις ἀδιάλειπτον τὴν χαρὰν ἐκείνην ἣν ἔσχεν ἡ Ἐλένη ὅτε ἦρε τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐχέτωσαν δὲ καὶ τὰς πατρικὰς τε καὶ μητρικὰς καὶ ἀδελφικὰς εὐχὰς σὺν ἑαυτοῖς ὅτι εὐχαὶ γονέων σπηρίζουσι θεμέλια οἴκων, ἴνα καὶ δι' αὐτῶν ἡ σὺν αὐτοῖς ἐκείθεν ἡ ἐν Κανᾷ ποτε εὐλογία· ἀμήν. Ἐπεὶ δὲ ἀνθρωπίνης καὶ ἄλλων χρῆζομεν ἀνθρώποις πρεπόντων· Δίδομεν τῇ εἰρημένῃ θυγατρὶ καὶ ἀδελφῇ ἡμῶν ὡς γνησίᾳ τῇ Διαμαντούλᾳ εἰς προΐκαν τὰ ἐπομένως καταγραφόμενα:—Πρῶτον δακτυλίδια τέσσερα· σκουλαρίκια ζουμπρουτένια ζυγαῖς δύο· μαργαριτάρια κάτια εἴκοσι· ρίζουλι διαμαντένιον ἓν· ἀκὰρ σουγιά μαλαγματένια ζυγὴν μίαν· ζουνάρι μαλαγματένιον εἰς θλίκοσαις δύο μὲ βητάρι· φορτζέρι μικρὸν ἓν εἰς περιοχὴν αὐτῶν:—κοζόκαις πέντε μὲ γούνα, καὶ δύο τζοπέδες· κατηφές μὲ χρυσᾷ ὀ εἰς καὶ σαλλὶ τῆς Ἄγγυρας ὁ ἄλλος· ἀντρεία καὶ φουστὰις δέκα εἰς κομασία διάφορα· φερετζέδες δύο ἀπὸ σαλλὶ τῆς Ἄγγυρας, καὶ ἔτερον φορτζέρι εἰς περιοχὴν αὐτῶν:—στροφῶσαις δύο· σετζατέδες δύο· ἐπαπλώματα τέσσαρα· καὶ ἓνα ὀνδᾶν ἐστρωμμένον· διὰ νὰ τὰ ἔχη πάντοτε ἐφ' ὄρου ζωῆς τῆς· καὶ εἰς συγκατοικίαν αὐτῆς δίδομεν καὶ τὸ ὀσπήτιόν μας μὲ σάρτι καὶ συμφωνίαν ἀμετάθετον νὰ κατοικῶμεν ὁμοῦ καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ ἐφ' ὄρου ζωῆς μας μὲ κάθε ἀνάπαυσίν μας ἀνενόχλητοι καὶ ἐλεύθεροι ὡς πάντοτε· μὲ τὴν ὀποῖαν κατὰ σῶσιν δίδομεν καὶ τὸ γυναικίον στασίδιον ὀποῦ ἐξουσιάζομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐπι δίδομεν διὰ τρουφανταλίτι εἰς ἐξουσίαν τῆς ἰδίας καὶ ἐν ἀμπέλι κείμενον εἰς τὸ Καπαάτζι· ἔλις· ἡ δὲ χάρις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν εὐπροσδέκτων ἱεσίων τῆς παναμώμου αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνων ἁγίων, εἴη μετὰ τοῦ γάμου τούτου καὶ τῶν ὑποκειμένων αὐτοῦ, εὐχαῖς θεσπεσίαις τοῦ Πανιερωτάτου Ἱεράρχου καὶ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἁγίου Λίνου καὶ ἀπειναῖς μητρικαῖς τε καὶ ἀντι πατρὸς ἀδελφικαῖς ἡμῶν, εἰς ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν δι' εὐζωΐαν, εὐτυχίαν, εὐτεκνίαν καὶ τέλη ἀγαθὰ καὶ σωτήρια· ἀμήν, ἀμήν. αὐσ' Ἰουλίου 11.

«Ὁμολόγησεν ἔμπροσθέν μου ὁ γαμβρὸς σινιὲρ Δημητράκης, ὅτι, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γνώμῃ καὶ θε-

λήσει ὑπόσχεται προγαμιαίαν δωρεὰν 100 πολίτικα φλώρια, δηλαδὴ γρόσια 600: τὰ ὀποῖα νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγωνται τῆς νύμφης κοκόνας Διαμαντούλας ἀναπόσπαστα καὶ ἴδια αὐτῆς:

(Ἵπογρ.) Ὁ Λίνου Διορσίος βεβαιοῦν.

ΠΡΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει παλαιὸν ἐργαστήριον κομμωτοῦ καὶ ὀπισθεν τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων αὐτοῦ κρέμονται μακροὶ πλόκαμοι γυναικεῖοι, ξανθοὶ, μέλανες, καστανόχροι, τινὲς μὲν λεπτοὶ καὶ λεῖοι, τινὲς δὲ τραχεῖς καὶ οὐλότριχες.

Πάντοτε ὀσάνικς διέρχομαι ἐκεῖθεν, τὰ βλέμματά μου πίπτουσιν αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, καὶ ἡ ψυχὴ μου κυριεύεται ὑπὸ πληθῆος μελαγχολικῶν στοχασμῶν. Καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀποτείνω τὸν λόγον εἰς τὰς μακρὰς ταύτας κόμας καὶ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον, ὅπερ τὰς περιβάλλει.

Ἦ ξανθαὶ κόμαι, κόμαι μέλαιναι καὶ καστανόχροι, εἴπατέ μοι τὴν ἱστορίαν σας. Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου διεσκευασμένοι εἰς πλοκάμους ἢ εἰς θελκτικὸς βοστρύχους ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων λελυμένοι ἐκοσμήσατε χαρίεσσαν νεάνιδος κεφαλήν; Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ μήτηρ ἐπιδεικνύουσα μεθ' ὑπερηφανίας ὑμᾶς ἀνέκραξεν: Ἰδέξ, τί ὠρατὰ μαλλιά σου ἔχει ἡ κόρη μου; Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ νεάνις μειδιῶσα ἐνῶ προσέβλεπεν εἰς τὸ κάτοπτρον ἡ τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ρυακίου σᾶς ἔλυσε, σᾶς ἐκτένισε, σᾶς διηυθέτησε κατὰ χιλίους τρόπους;

Ἦ ξανθαὶ κόμαι, κόμαι μέλαιναι καὶ καστανόχροι διηγήθητέ μοι τὴν ἱστορίαν σας. Ἡὺξήνηθητε ἐν τῇ βαρείᾳ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς πόλεως ἢ σᾶς ἐθώπευσε παίζουσα ἡ δροσερὰ τῶν ὀρέων αὔρα; Πόσα χεῖλη σᾶς ἔψαυσαν, πόσαι χεῖρες σᾶς ἐθώπευσαν, πόσα ἐρωτικά ὄνειρα ἠπλώσαν περίξ ὤμων τὰς πτέρυγας των;

Πῶς, πότε, διατὶ ἀπεκόπητε; Ἡ πένια, ἡ ἀσθένεια ἢ ὁ θάνατος σᾶς ἔφερεν ὑπὸ τὴν ψαλίδα τοῦ κουρέως; Αἶ κεφαλαὶ ἀπὸ τῶν ὀποίων ἀπεκόπητε βλέπουσιν ἀκόμη τὸν οὐρανὸν ἢ σῆπονται ἐν τῷ τάφῳ; Εἴσθε τὸ χόρτον τὸ ἀποκοπέν ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, ὅστις θὰ πρασινίσῃ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἢ εἴσθε οἱ στάχυν οἱ θερισθέντες ἀπὸ ἀποξηρανθέντος ἡδὴ ἀγροῦ;

Ἦ κόμαι ξανθαὶ, κόμαι μέλαιναι καὶ καστανόχροι. ποῖα τύχη σᾶς ἀναμένει; ἄδηλον πόθεν ἔρχεσθε, ἄδηλον ποῦ θὰ υπάγητε. Ἀλλὰ βεβαίως, ὡς καρπὸς ἀνηρητημένος ἀπὸ ξένου κορμοῦ, θὰ εἴσθε ἐπιπλαστον κόσμημα μελαρασμένον καλλονῶν, θὰ εἴσθε ἀπάτη ὡς ἡ μίλτος ἢ κοκκινίζουσα τὰς παρειὰς, ὡς ὁ ἀνθραξὶς ὁ μαυρίζων τὰς ὀφρῦς.

Εὐτυχὲς παραβαλλόμενον πρὸς ὑμᾶς τὸ μικρὸν